

Hčerki

Igo Gruden

Če slišala kdaj boš o svojem očetu,
da dober ni bil, ko je živel na svetu,
zdvomila nad njim v svoji duši preprosti,
oprosti jim, hčerka, to zmoto, oprosti.

Kako naj ti svoje tegobe razjasnim,
ki sleherni dan me s pogledom prejasnim,
in preden greš spat, vsak večer izprašuješ:
„Zakaj si pa žalosten? — kaj ti je, oče?“
Smehljam se, a vem, v svojem srčecu čuješ:
takrät moja duša od žalosti joče.

Kako naj povem ti, od kod ta tegoba,
ki pesnika spremlja od rojstva do groba?
On tajnam življenja samó prisluškuje,
kar snuje, ubira na strune pojoče:
zato tudi vem, tvoje srčece čuje,
ko duša mi v pesmi od žalosti joče.

Preveč je gorjá nad človekom se zbralo,
da bi ga objelo srcé tvoje malo,
a meni v življenju ukaz je usodni
človeku odganjati s pesmijo tuge,
v besedi na poti mu svetiti blodni,
živeti, trpeti, umreti za druge.

Zato, draga hčerka, če o svojem očetu,
da dober ni bil, boš kdaj čula na svetu,
zdvomila nad njim v svoji duši preprosti,
oprosti jim, hčerka, to zmoto, oprosti.

Ko škrijanec zapoje . . .

Miško Kranjec

Trije so metali kvarte, sedeč na deskah, ki so bile tudi postelja. Kvarte, ki jih nevešče oko ne bi ločilo, ne asa od desetice ne kralja od dame. Eno oznako bi jim lahko dal: bile so umazane, mastne in nerazločne. Za trojico, ki je igrala, pa so vendar predstavljale pravo podobo; nihče se ni zmotil, niti namenoma, da bi se potem lahko izgovarjal, češ da so nerazločne. Sicer pa je bilo brez pomena